

บทที่ ๑๔

ฝนมา

ภายในระยะเวลาเพียงหนึ่งเดือนนับจากการปะทะกันคราวที่แล้ว ที่ส่งผลให้พวกเวียดกงเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก พวกมันก็พยายามที่จะบุกฐานเราอีกแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ต้องกลับไปทบทวนแผนและรักษาตัวพอสมควร ถึงแม้ว่าในการปะทะแต่ละครั้งพวกเราจะสูญเสียน้อยเมื่อเทียบกับพวกเวียดกงและเทียบกับอัตราการสูญเสียปกติจากการลาดตระเวนและโดนกับระเบิด แต่ก็มีผลต่อพวกเราเหมือนกัน ตอนนี้กำลังของพวกเราเหลือเพียง ๑๘ นายเท่านั้นเอง และในจำนวนนี้ก็เป็นทหารใหม่ซึ่งยังพึ่งพาอะไรไม่ค่อยได้โดยเฉพาะในสถานการณ์ฉุกเฉิน ในบรรดาผู้บังคับหมู่ มีเฉพาะตอนเท่านั้นที่แสดงออกถึงความเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง รอบินสันก็ยังมีปัญหาเหมือนเดิม แต่หมู่ของเขาอยู่ได้เพราะมีคนอย่างบาร์นซึ่งมีความฉลาดช้าของในด้านยุทธวิธี คนที่มาแทนที่หมู่เจมส์ซึ่งได้รับบาดเจ็บเมื่อต้นเดือนตุลาคมก็มาโดนกับระเบิดบาดเจ็บสาหัส กองทัพเลยส่งหมู่ทิลเลสมาแทน เดิมหน่วยของหมู่ทิลเลสย้ายกลับไปสหรัฐอเมริกาแล้วแต่ส่งเขามาที่หมวดผม ทิลเลสดูจะเนือย ๆ กับการผ่านสมรภูมิมามาก ด้วยดวงตาใหญ่ ๆ หนวดหยุ่มหยุ่ม หลังโค้ง ๆ และสีผิวที่ซีดเซียวทำให้เขาดูแก่เกินวัยไปมากทั้ง ๆ ที่อายุยังไม่มาก เขาเพิ่งเลยวัยที่กฎหมายสหรัฐ

อนุญาตให้ดื่มเหล้าได้เท่านั้นเอง ส่วนจำเฮอร์นันเดสนั้นถึงแม้จะพร้อมรบทุกเมื่อเมื่อมีสถานการณ์แต่ก็มีอาการเหนื่อยล้าจากสงคราม ผมเลยเห็นว่าพวกเราต้องมีเวลาพักผ่อนบ้าง

การสูญเสียของเวียดนามในพื้นที่ทำให้พวกเรามีโอกาสได้ฟื้นตัวเหมือนกัน เช่นเดียวกับสภาพลมฟ้าอากาศที่หนาวร้อนเริ่มจะผ่านไปและหน้าฝนเข้ามาแทนที่ซึ่งเป็นลักษณะภูมิอากาศของแถบนี้ แม้บางครั้งฝนจะตกลงมาอย่างหนัก แต่ส่วนมากจะตกปรอย ๆ แต่นาน ส่วนอุณหภูมิก็ไม่ได้ลดลงมากนัก ร่างกายพวกเราเริ่มคุ้นเคยกับสภาพอากาศและความชื้นที่นี่ซึ่งบางช่วงก็เย็นสบาย แต่ถึงอย่างไรในความรู้สึกลึก ๆ พวกเรารู้สึกถึงความอ้างว้างโดดเดี่ยวอย่างบอกไม่ถูก แต่เราก็ก็นั่งออกลาดตระเวนเป็นปกติเหมือนเดิม และถึงแม้ว่าข้าศึกจะอ่อนล้าไปบ้างจากการปะทะ แต่ก็ยังเป็นอันตรายต่อพวกเราได้เสมอ ยิ่งหน้าฝนอย่างนี้เป็นโอกาสเหมาะที่พวกมันจะเพิ่มเติมกำลังเข้ามา เพราะการตรวจการณ์จากฝ่ายเราอาจจะทำได้ไม่สะดวก ณ ปัจจุบันการโจมตีจากข้าศึกอาจจะยังไม่เกิดขึ้น แต่เกมยังไม่จบ พวกเราก็ก็นั่งเตรียมพร้อมต่อไป หนานลากลับไปเยี่ยมบ้านหลังจากการปะทะครั้งที่ ๒ โดยมีของมาแทน เห็นได้ชัดว่าของมีอาวุธซีเมนต์จากการที่ครอบครัวถูกสังหาร มาคราวนี้อาวุธที่เขาใช้คือโทรโข่งเอาไว้ประชาสัมพันธ์ให้คนในหมู่บ้านว่าอะไรเป็นอะไร ในแต่ละคืนเขาจะตั้งแท่นปราศรัยภายในฐานเพื่อให้ชาวบ้านได้เข้าใจในสถานการณ์และบ่มเพาะความรักชาติไปในตัวด้วยการเปิดเพลงและดนตรีให้คนในหมู่บ้านฟัง จะว่าไปแล้ว ของก็ยังไม่เหมาะกับงานแบบนี้ในตอนนี้อย่างไรก็ตามบรรยากาศในฐานที่เงียบและอากาศที่เย็น บวกกับสภาพจิตใจของของที่ยังไม่ปกติ ทำให้ผมนึกอยากจะให้ข้าศึกมาโจมตีเราให้มันรู้แล้วรู้รอดกันไปเลย

ผมยังคงหมุนเวียนออกไปลาดตระเวนกับลูกน้องและใช้เวลากับทิลเลสและروبินสันมากกว่ากับดอนซึ่งรู้งานของตัวเองดี ในตอนเช้าวันหนึ่งที่ฝนตกปรอย ๆ หมู่ของروبินสันออกลาดตระเวนไปเจอบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่งที่ทำเป็นกิ่ง ๆ ที่หลบภัย มีอุโมงค์ที่เก็บข้าวเปลือกไว้จำนวนมาก ในบ้านมีเด็ก ๒ คน แม่เด็ก ๑ คน ชายชรา ๑ คน และหญิงชราอีก ๒ คน ตอนที่เราไปเจอ รู้สึกได้เลยว่าพวกเขากลัวเรามาก ไม่อยากตอบคำถามอะไรทั้งนั้นโดยเฉพาะเรื่องที่มาของข้าวเปลือกจำนวนมาก ผมตัดสินใจนำพวกเขาไปสอบสวนต่อในฐานะ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมนำครอบครัวชาวเวียดนามที่ต้องสงสัยไปทำการสอบสวน ปกติก็จะนำไปสอบโดยขึ้นเฮลิคอปเตอร์โดยไปที่ทำการของรัฐบาลที่แหมควาน ซึ่งเป็นที่ทำการส่วนตำบลเล็ก ๆ แต่ในคราวนี้ฝนที่ตกลงมาทำให้ยากต่อการเดินทางโดยอากาศยาน ผมจึงต้องรบกวนเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ซึ่งผมได้ทำความรู้จักไว้ตั้งแต่ตอนต้นฤดูฝนให้ทำการสอบสวน ผมพาผู้ต้องสงสัยทั้งหมดมาทำการสอบสวนที่ฐานระหว่างเดินทางคนในครอบครัวก็หัวร่อต่อกระซิกกัน แต่ดูเหมือนเด็กผู้ชาย ๒ คน จะดีใจที่ได้เดินกับทหารอเมริกันถึงแม้แม่เขาจะลงมือห้ามก็ตาม ผมรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูกโดยเฉพาะผู้หญิงสูงอายุ ๒ คนนั้นที่หัวร่อเมื่อเห็นพวกเราหยุดเพื่อตรวจสอบจุดที่สงสัยว่าจะมีกับระเบิด และท่าทางก็ดูเหมือนจะล้อเลียนการทำหน้าที่ของพวกเราด้วย

ส่วนตำรวจสองคนที่จะมาสอบสวนได้มากอดพวกเราแล้วที่หน้าฐาน ทั้งคู่ดูยังเด็กอยู่เลย รูปร่างทะมัดทะแมงเหมือนชายเวียดนามทั่ว ๆ ไป และมีรอยยิ้มที่บ่งบอกว่าพร้อมจะทำงาน ผมมีหน้าที่ในการคุ้มกันไม่ให้ตำรวจทั้ง ๒ นายนี้ได้รับอันตรายจากพวกเวียดกง แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปก้าวก่ายในการสอบสวน “ขอบคุณผู้หมวด” ตำรวจนายหนึ่งชื่อดัง

พูดพร้อมกับยิ้มกว้างและดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าชอบพวกเราทหารอเมริกัน ผมไม่หันไปมองดูครอบครัวชาวเวียดนามกลุ่มนี้มากนัก พวกเขาดูเจ็บเหงาอย่างเห็นได้ชัด ช่างต่างจากช่วงบ่ายเสียเหลือเกิน ผมตัดสินใจไปทำอย่างอื่นแทน แต่ก็ไม่สามารถละสายตาได้สนิท ตำรวจสองคนนั้นสั่งให้พวกเขาทั้งหมดอยู่ในท่าเตรียมยึดพื้นแบบเท้าเปล่าบนแผ่นหินที่ได้เตรียมไว้ ดักเอาไม้ไฟฟาดที่ฝ่าเท้าของหญิงที่เป็นแม่เด็กอย่างแรงและพร้อมกับต่อว่าเธอและชายสูงอายุ แม้จะถูกฟาดที่ฝ่าเท้าก็ไม่มีเสียงร้องออกมาจากผู้หญิงคนนั้นแม้แต่หน่อย ทุกครั้งที่เมโดนฟาด เด็ก ๆ ก็จะสะดุ้งด้วยความกลัว แขนของพวกเขาก็แทบจะไม่สามารถยกหน้าอกให้ลอยพ้นพื้นได้อยู่แล้ว หญิงชราทั้งสองคนร้องขอความเมตตาว่าอย่าทำผู้หญิงคนนั้นเลย

ผมกึดพื้นแน่น ในใจอดถามตัวเองไม่ได้ว่าผมรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นที่เวียดนามมานาน้อยแค่ไหน บางทีพวกเขาอาจจะเป็นคนที่ดีตนของมาฆ่าซึ่งคนนั้นออกก็เป็นได้

ตำรวจฟาดไม้เรียวไปที่ฝ่าเท้าของผู้หญิงคนนั้นอีกโดยมีลูกมองด้วยน้ำตาไหลพรากพร้อมกับแขนที่อ่อนแรงและพบบังกับพื้น ตำรวจก็ดันให้เด็กอยู่ในท่าเตรียมยึดพื้นอีก ลูกน้องผมเริ่มมางคิดว่าเกิดอะไรขึ้น ผมทนดูอีกต่อไปไม่ได้ ระบบคุณธรรมในตัวผมสั่งให้ผมต้องทำอะไรบางอย่าง ผมตะโกนบอกดัก “หยุด” พร้อมกับเดินไปหาเขา เขามองกลับมาด้วยสายตาที่ไม่อยากจะเชื่อว่าผมจะกล้าขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเขา

ผมแย่งไม้ออกจากมือเขาโยนทิ้งไป “พอได้แล้ว และออกไปจากที่นี่ซะ”

ดักและเพื่อนตำรวจของเขาไม่รู้จะทำอะไรต่อ พร้อมกับถอยออกไปอย่างอารมณ์เสีย ผมหันไปตะคอกใส่ลูกน้องทหารอเมริกัน” กลับไปทำหน้าที่ของแต่ละคนเดียว”

ผมสั่งให้ครอบครัวชาวเวียดนามยี่สิบคน แม้กระทั่งตอนนี้สายตาของพวกเขาที่มองผมก็ไม่ได้เป็นมิตรเลย รวากับว่าผมไปยุ่งเรื่องของพวกเขา

“ของช่วยพาพวกเขาไปหาที่หลบแดดหลบฝนหน่อย แล้วหาอาหารให้กินด้วย” ของเดินมาด้วยอาการงง ๆ แต่ก็ปฏิบัติตามด้วยดี ผมไปค้นที่เป้สนามเพื่อเอาเสื้อเชิ้ตที่แห้งมาให้เด็ก ๆ ที่กำลังสิ้นด้วยความหนาว

ตลอดทั้งบ่ายผมนั่งมองครอบครัวชาวเวียดนามที่อยู่ในส่วนหลังซึ่งครอบครัวถูกพวกเวียดนามดงสังหารก็กำลังเตรียมอาหารอุ่น ๆ ให้พวกเขา แน่จนตำรวจทั้งสองต้องไม่พอใจผมอย่างแน่นอน และก็คงรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้หัวหน้าเขาทราบ ส่วนแม่เด็กพวกนั้นก็กำลังดูแลฝ่าเท้าของตัวเองที่บวมแดง สายตาเธอมองมาที่ผมเหมือนจะบอกว่าช่างอ่อนแอเสียเหลือเกิน ส่วนเด็ก ๆ ก็แอบมองมาที่ผมเป็นระยะ ๆ แต่มักจะมองไปที่ดักเสียมากกว่า ส่วนคนสูงอายุก็ทำสีหน้านิ่ง ๆ ซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงไว้ซึ่งเป็นเทคนิคที่คนแถวนี้เรียนรู้มานานแล้ว ผมมองครอบครัวชาวเวียดนามด้วยความรู้สึกที่สับสน และถ้าเลือกได้ ผมอยากไปพบกับข้าศึกให้มันรู้แล้วรู้รอดไปดีกว่าที่จะมาเจอสถานการณ์แบบนี้ที่แยกไม่ออกเลยว่าใครเป็นใคร เป็นผู้บริสุทธิ์หรือคนไม่ดี หรือคนที่ก่อความรุนแรง

สักพักผมก็เลิกคิดถึงเหตุการณ์นี้เพราะมีวิทยุเข้ามาเวลา ๑๕๐๐ “ให้เตรียมกำลังพลไว้ ๑ หมู่ปืนเล็กและให้พร้อมเวลา ๑๕๔๕ คุณไปด้วย”

ผมไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นจนกว่าจะได้รับการแจ้งเมื่อไปถึงที่หมาย ผมรู้แต่เพียงว่ามันไม่ปกติ ผมสั่งจำเฮอร์นานเดซว่าพวกเราจะไม่สักพักไม่ทราบเวลากลับ ดังนั้นให้ดูแลผู้ต้องสงสัยทั้งหมดให้ดีกว่าก่อนที่จะให้มีการย้ายไปที่ใหม่ และอย่าให้ตำรวจสองคนนั้นมายุ่งกับพวกเขา จากนั้นผมก็สั่งให้ผู้บังคับหมู่ทิลเลสเตรียมหมู่ของเขาให้พร้อมสำหรับการปฏิบัติการกิจ เมื่อถึงเวลาพวกเราขึ้นเฮลิคอปเตอร์ที่มารับท่ามกลางสายฝนปรอย ๆ สิ่งเดียวที่นักบินบอกเราได้คือจะต้องส่งพวกเราลงที่ฐานของหน่วยเรนเจอร์ที่เชิงเขาแห่งหนึ่ง

เวลา ๑๖๐๐ ผมได้รับทราบรายละเอียดของการปฏิบัติจากนายทหารติดต่อของกองพันและจะมีกำลังอีก ๒ หมู่ปืนเล็กจากกองร้อยอื่นมาสมทบอีกในไม่ช้า กำลังอีก ๒ หมู่ปืนเล็กที่มาสมทบกับ ๑ หมู่จากหมวดของผมทำให้กำลังมีขนาดใหญ่ขึ้น การกิจที่ได้รับคือการลาดตระเวนหาที่ตั้งของกองพันทหารเวียดนามเหนือที่กำลังเคลื่อนไหวย ผมได้รับแจกกล้องมองในเวลากลางคืนด้วยสำหรับภารกิจนี้

ผมมองดูทหารจากหมู่อื่นที่มาสมทบ พวกเขาลงจากเฮลิคอปเตอร์ด้วยสีหน้าที่บอกให้รู้ว่าไม่รู้อะไรเลยยิ่งกว่าผมอีก ผมเดาได้เลยว่าพวกนี้คงเป็นกลุ่มคนที่ผู้บังคับหมู่ไม่ต้องการสักเท่าไร คือส่งให้ไปรับภารกิจที่เสี่ยงและจำนายเสียชีวิตในสนามรบได้ เมื่อถึงเวลา ๑๗๐๐ พวกเราก็พร้อมสำหรับไปปฏิบัติหน้าที่ นั่นคือการติดตามค้นหาที่ตั้งข้าศึกที่มีขนาด ๑ กองพัน ซึ่งอาจมีกำลังพลถึง ๔๐๐ นาย แต่พวกเรามีเพียง ๑๗ นาย พร้อมปืนกล ๒ กระบอกและอาวุธประจำกาย แม้ในใจผมจะเต็มไปด้วยคำถามและสงสัยสงสัย แต่จะแสดงออกซึ่งความอ่อนแอให้พวกเขาเห็นไม่ได้ ทหารที่มียศรองจากผมคือสิบเอกทิลเลส พวกเราต้องนำกำลังแค่มือหยาบมือไปค้นหาข้าศึกโดยมีข้อมูลในมือน้อยมาก สำหรับทหารที่มา

สมทบนี้ แน่แน่นอนว่าพวกเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อนและไม่เคยทำงานด้วยกัน ที่สำคัญระเบียบปฏิบัติก็ต่างกันด้วย ในอีกไม่ถึง ๓ ชั่วโมงท้องฟ้าก็จะมืดแล้ว ผมมีลางสังหรณ์ว่ากองบังคับการหน่วยเหนือขึ้นไปไม่รู้ตัวเองกำลังทำอะไร (ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่ทหารระดับล่าง ๆ มักรู้สึก) ในกรณีนี้คงเป็นนายทหารฝ่ายอำนวยการของกองพันที่ลอกแนวทางปฏิบัติจากตำราและปฏิบัติคือพวกเรา

สำหรับปฏิบัติการในคราวนี้ผมแต่งตั้งให้หมู่ทิลเลสเป็นรองผู้บังคับหมวด มีอำนาจสั่งการรองจากผม และให้ลูกหมู่ของเขาขึ้นการบังคับบัญชา กับนายสิบหนุ่มซึ่งเพิ่งมาอยู่ที่เวียดนามได้เพียง ๓ สัปดาห์เท่านั้น ขณะที่ผมให้คำสั่งยุทธการฝนก็หยุดตกพอดี และแสงแดดก็ส่องลอดลงมา บางที่อาจไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ได้ พวกเราเคลื่อนที่ออกไป เหตุการณ์ปกติไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อเดินไปถึงตีนเขาผมก็คิดว่านั่นมันภารกิจอะไรกันนี้ ตรงหน้าผมเป็นแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว และพวกเราก็ไม่มีเชือกติดมาด้วย ที่สำคัญไม่มีการแจ้งเตือนตอนรับภารกิจว่าจะมีการข้ามลำน้ำ พวกเราต้องลุยข้ามลำน้ำที่ไหลเชี่ยวโดยการจับมือกันไว้เป็นแนวเพื่อป้องกันการถูกน้ำพัดหายไป ความยากอีกอย่างที่เกิดขึ้นคือการอธิบายวิธีการข้ามให้ลูกน้องที่มาจากหลายที่ให้เข้าใจตรงกัน ในระหว่างข้ามแม่น้ำ พลปืนกล ๒ คนต้องทำการระวังป้องกันที่ฝั่งด้านใกล้และให้พลกระสุนข้ามไปก่อน แต่มีข้อเสียเหมือนกันที่ท่าอย่างนี้ เพราะกระสุนที่พลปืนกลมีจะจำกัดมาก หากมีการปะทะ อีกอย่างคือแทนที่จะใช้วิธีการสื่อสารอย่างที่ควรจะทำคือใช้สัญญาณมือ ผมกลับต้องใช้การตะโกน ซึ่งเป็นเรื่องตลกสิ้นดีเพราะมันอันตรายมาก

เมื่อข้ามไปเสร็จ การนับยอดคนก็เป็นเรื่องยากเพราะผมไม่คุ้นเคยกับสมาชิกในกลุ่มบางส่วน ผมต้องนับถึง ๓ ครั้งเพื่อความแน่ใจ ถึงตอนนี้

ทุกอย่างเปี่ยมหมดรวมถึงแผนที่ ที่สำคัญเราเสียเวลาไปมาก ในการข้ามลำน้ำ ประมาณ ๒,๒๐๐ เมตร ผมคิดว่าเรามาถึงที่หมายแล้ว จากการกระยะด้วยการนับก้าวและเช็กกับแผนที่ แต่เพื่อความแน่ใจ ผมเช็กด้วยมุกกลับของเข็มทิศอีกรอบโดยอ้างอิงภูเขาที่อยู่ด้านหลัง (ผมอ่านแผนที่โดยใช้แสงไฟสีแดงจากไฟฉายและใช้เสื้อกันฝนคลุม) ตอนนี้ผมแน่ใจแล้วว่าเราใกล้ที่หมายมากโดยดูจากเครือข่ายเส้นทางเดิน

ผมแบ่งลูกน้องออกเป็น ๕ ชุด ชุดละ ๓ คนแยกกันการลาดตระเวน หาที่ตั้งของกองพันข้าศึก หมู่ทิลเลสอยู่กับผม พร้อมวิทยุซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เรามีเพื่อใช้ติดต่อกับหน่วยแม่ในกรณีที่ต้องการความช่วยเหลือ ลักษณะของการวางกำลังจะเป็นรูปดาวโดยมีผมและหมู่ทิลเลสอยู่ตรงกลางและลูกน้องที่เหลือลาดตระเวนอยู่รอบ ๆ ที่ต้องทำอย่างนี้ก็เพราะหากมีปัญหาอะไรเราจะช่วยแก้ไขได้ทัน สิ่งที่ยังเป็นปัญหาอยู่คือผมจะอย่างไร หากตรวจพบหรือมีการปะทะกับข้าศึกซึ่งอาจมีจำนวนมากกว่าพวกเรา ระยะห่างของแต่ละชุดลาดตระเวนคือแค่ประมาณ ๓๐ เมตร ซึ่งจำเป็นมากในเวลากลางคืน เพราะจะได้สนับสนุนกันและกันได้หากมีเหตุการณ์ เรายังมีทุ่นระเบิดเคลย์มอร์สำหรับใช้ในการป้องกันหากมีการปะทะ เราชุดหลุมเพื่อใช้ป้องกันตัวเองแบบต้น ๆ จะชุดลึกก็เกรงจะเกิดเสียงดังเกินไป หากชุดใดชุดหนึ่งมีการปะทะกับข้าศึกผมก็ต้องระดมกำลังทั้งหมดไปที่จุดนั้น ความที่พวกเราไม่รู้จักกันมาก่อนก็อาจทำให้เกิดปัญหาได้ ตอนที่ผมออกคำสั่ง แสงสว่างยังเพียงพอให้แต่ละชุดเข้าวางกำลังประจำที่ได้ แต่ก่อนจะวางกำลังเสร็จท้องฟ้าก็มืดสนิท แม้กระทั่งกล้องส่องเวลากลางคืนก็ช่วยไม่ได้

เพื่อความมั่นใจผมเช็กตำแหน่งของลูกน้องเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาทำตามคำสั่งอย่างถูกต้อง หากเกิดการปะทะทุกคนต้อง

รู้ว่าจะต้องทำอะไร แต่การเช็คตำแหน่งในความมืดสนิทอย่างนี้ก็ไม่ใช่ง่ายและอันตรายมาก เพราะพวกเราทั้ง ๑๗ คนไม่ได้คุ้นกันทั้งหมด ลูกน้องในกลุ่มเกินครึ่งไม่รู้จักผมมาก่อนและอะไร ๆ ก็อาจเกิดขึ้นได้ อีกประการหนึ่ง เพื่อความปลอดภัยของส่วนรวมผมได้คิดรหัสผ่าน เช่น ผมกำหนดให้เป็นเลข ๑๐ เวลาไปเจอลูกน้องผมก็จะถามไปก่อน เช่น ๓ ลูกน้องก็ต้องตอบกลับมาเป็นตัวเลขที่รวมกันได้ ๑๐ ในกรณีนี้ก็จะเป็นเลข ๗ เป็นต้น ถ้าผมถามไปเป็น ๖ เขาก็ต้องตอบกลับมาเป็น ๔ หากผิดไปจากนี้แสดงว่าไม่ใช่พวกเรา ผมซักซ้อมเรื่องนี้ก่อนออกปฏิบัติงานจริง

สำหรับการเช็คตำแหน่งของลูกน้องแต่ละคนผมต้องทำด้วยความระมัดระวัง เพราะการเคลื่อนที่ในเวลากลางคืนนั้นอันตรายมากโดยอาจทำให้ลูกน้องเข้าใจผิดคิดว่าเป็นข้าศึกได้ ผมใช้วิธีคลานอย่างช้า ๆ ไปที่ตำแหน่งของแต่ละคน และเมื่อไปถึงก็บอกลูกน้องให้ระวังข้าศึกที่อาจจะเข้ามาพร้อมกับเช็คตำแหน่งของปืนกลและทุ่นระเบิดเคลย์มอร์ทั้ง ๒ ลูกด้วย เมื่อเสร็จก็คลานกลับไปจุดตรงกลางใหม่และก็เช็คที่จุดอื่นต่อไป แม้กระทั่งการคลานมาที่จุดตรงกลางที่มีสปีดเฮลิคอปเตอร์อยู่ก็เชื่อว่าปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะเขาอาจเข้าใจผิดว่าเป็นข้าศึกและยิงเอาก็ได้ ถ้าดูจากสภาพแวดล้อมที่มีมืดมิดพวกเราควรอยู่กับที่ไม่ควรเคลื่อนที่ให้เป็นเป้า แต่ด้วยภารกิจที่ได้รับมา พวกเราจึงไม่มีทางเลือก ผมยอมรับว่าเครียดและเหงือกก็ไหลออกไม่หยุด ในสภาพแวดล้อมที่มีตสนิทแบบนี้การมองเป็นปัญหาแน่นอน

ถ้ามีใครที่สามารถมองในความมืดได้คงเห็นใบหน้าของแต่ละคนดูน่าขันที่พยายามถ่างม่านตาให้เห็นได้ถนัด และจุมูกที่ตมฟุดพิตหาสิ่งผิดปกติ สำหรับตำแหน่งที่ ๒ เมื่อไปถึงเสียงฟ้าร้องก็ดังขึ้นและตามด้วยฟ้าแลบในเสี้ยววินาที ลูกน้องในตำแหน่งที่ ๒ มีความตื่นตัวมากกว่า

ตำแหน่งแรกพอสมควร เมื่อผมเข้าไปใกล้พวกเขาก็ถามด้วยรหัส เมื่อผมตอบถูกจึงให้เข้าไป ตำแหน่งนี้มีไม่อาวุธหนัก มีแต่อาวุธประจำกาย หลังจากที่ตรวจสอบเสร็จผมก็กลับไปที่ตั้งตรงกลางเหมือนเดิม ผมใช้เวลาประมาณ ๑๕ นาทีในการตรวจ ๒ ตำแหน่ง และก็เริ่มออกไปสำรวจตำแหน่งที่ ๓ ผมจำได้ว่าตำแหน่งนี้มีทั้งปืนกล เอ็ม-๖๐ ปืนเล็กยาว เอ็ม-๑๖ และเครื่องยิงลูกระเบิด เอ็ม-๗๙ ทั้งหมดนี้ไม่ได้มาจากหมวดของผมแน่นอน โดยรู้ได้จากเมื่อผมเข้าไปใกล้ พวกเขาก็ซุบซิบกันเบา ๆ บอกให้รู้ว่ามีคนกำลังมา พอเข้าไปใกล้ในระยะ ๑๕ ฟุต ผมก็ได้ยินเสียงบอกต่อกันว่าให้เงียบ ผมหยุดอยู่กับที่คิดว่าจะมีใครถามด้วยรหัสผ่านตามที่ชักซ้อมมาหรือไม่ เงียบไม่มีเสียงอะไร ผมสังหรณ์ใจว่าน่าจะมีอะไรผิดปกติสักพักก็มีเสียงดังคันรั้งลูกเลื่อนและปล่อยลูกเลื่อนไปข้างหน้า ผมรีบหมอบลงกับพื้นและตะโกนด้วยความกลัว “อย่ายิง ๆ นี่ผู้หมวดเอง”

ผมได้ยินพวกเขาพูดว่า “ยิงไอ้ลูกหมานั่นเร็ว” แน่นนอนคราวนี้ลูกระสุนพร้อมจะลั่นทุกวินาที ผมพุ่งตัวขนานไปกับพื้นพร้อมกับกอดที่บริเวณเข้าของคนที่ยิงทำให้เขาล้มลงกับพื้น เสียงกระสุน ๘-๙ นัดเฉียดลำตัวไปนิดเดียว เมื่อคนที่ยิงล้มลงกับพื้นผมก็ดันปากกระบอกปืนเขาขึ้นไปบนฟ้าพร้อมกับกระสุนที่ลั่นออกมาอีกนัดสองนัด แล้วเพื่อนเขาที่อยู่ใกล้ ๆ กัน อีกสองคนละ ผมรีบตะโกนทันที “หยุดยิง ๆ ไอ้บ้าเอ๊ย นี่ผู้หมวดเอง” เสียงปืนหยุดลง ผมพยายามควบคุมอารมณ์โกรธ และรวบรวมความคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป แน่นนอนเกิดเรื่องแล้ว

ลูกน้องทั้ง ๓ นายหลงทิศ คือแทนที่จะหันหน้าออกไปหาข้าศึก กลับหันหน้าไปในทิศทางตรงข้าม นั่นก็คือหันหน้ามากลางฐานรูปดาว เมื่อผมเข้าไปหาพวกเขาจากด้านในพวกเขาเข้าใจผิดคิดว่ามีข้าศึกเข้ามาจากด้านนอก ความที่กลัวว่าข้าศึกอาจมีมากกว่าก็เลยถือโอกาสยิงก่อน

โดยไม่ต้องไปสนใจคำถามที่ซกซอมกันมาก่อนหน้านี้ กลุ่มกระสุนอยู่เหนือหัวผมซึ่งนอนราบกับพื้นประมาณ ๓ ฟุตกราดไปมาตามตำแหน่งของลูกน้องคนอื่น และที่สำคัญพวกเขาก็อาจคิดว่าเป็นข้าศึกที่ยิงเข้ามา ถ้าเป็นเช่นนั้นละก็เป็นเรื่องใหญ่แน่

ผมตะโกนไปรอบ ๆ “อย่ายิง ๆ อย่าเพิ่งยิง” สักพักเสียงคุยกันก็ดังขึ้น แต่ละคนไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้นและกลัว หลายวินาทีผ่านไปผมยังหมอบอยู่กับพื้น รอว่าจะมีเสียงปืนดังขึ้นอีกหรือไม่ “อย่ายิง ไม่เป็นไรทุกอย่างเรียบร้อย” นำทิ้งที่ทุกคนปลอดภัยดี

ผมกลับมาหากลุ่มลูกน้อง ๓ คนที่ยิงใส่ผมแล้วจับพวกเขาหันไปยังทิศทางที่ถูกต้อง ผมตำหนิลูกน้องคนที่ยิงใส่ผมว่าทำไมไม่บรรจุกระสุนไว้ในรังเพลิงให้พร้อมใช้งานตลอดเวลา ถึงแม้ว่าผมจะโชคดีที่เขาทำตามที่ผมตำหนิและรอดมาได้ และก็เตือนทั้ง ๓ คนให้ทำตามระเบียบที่ซกซอมกันมา นั่นคือการถามคำถามก่อนจะยิง ผมมีความรู้สึกว่าเขามีความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้ในสิ่งที่กำลังเน้นย้ำ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่นักเรียนเกรดเอก็ตาม ผมสงบขึ้นมากในคราวนี้ เมื่อกลับมาที่ตรงกลางฐานรูปดาว ผมต้องมาคิดอีกทีว่าจะเอาอย่างไรต่อ เพราะตามหลักการที่ได้เรียนมาพวกเราจะต้องย้ายที่อยู่ เพราะทั้งเสียงปืนและเสียงพุดคุยเป็นการเปิดเผยที่ตั้งของตัวเองเรียบร้อยแล้ว ที่สำคัญคือ พวกเรามาลาดตระเวนเพื่อหาที่ตั้งข้าศึกที่น่าจะมีจำนวนมากกว่าพวกเรามาก ดังนั้นเราจึงไม่ควรอยู่กับที่นานเกินไป และอีกอย่าง คินนี้เป็นคินที่มีดีมาก ทักษณวิสัยต่ำที่สุด ถ้าข้าศึกเข้ามาประชิดในระยะใกล้ก็สามารถที่จะจัดการพวกเราได้ทันที ก่อนที่พวกเราจะตอบโต้ได้ทัน และถึงแม้ข้าศึกจะยังไม่บุกเข้ามา การเดินลาดตระเวนในคินที่มีดีมากขนาดนี้อาจจะไปสะดุดอะไรเข้าได้ง่าย และจะยิ่งทำให้สถานการณ์ที่แย่อยู่มากแล้วแยกลงไปอีก และยิ่งไปกว่านั้นการที่จะ

ทำการเดินลาดตระเวนให้มีประสิทธิภาพ ผมในฐานะที่เป็นหัวหน้าก็ต้องเดินขึ้นลงระหว่างแถวเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีคนพลัดหลง ซึ่งในคืนที่มีดอย่างนั้นมันก็ไม่ง่ายเลย ผมคิดประเด็นนี้อยู่พักใหญ่ และจากบทเรียนที่เกือบโดนลูกน้องยิงทำให้ผมไม่อยู่ในอารมณ์ที่เสี่ยงถูกยิงซ้ำสองเพราะลูกน้องเข้าใจผิดในสถานการณ์อย่างนี้ผมเชื่อเลยว่าลูกน้องผมพร้อมจะยิงทุกอย่างที่เข้ามาหาตัว

ความกลัวเป็นตัวบงการทุกอย่าง มันสั่งผมว่าให้อยู่กับที่ ก่อนหน้านี้ผมเป็นผู้บังคับหมวดที่มีประสิทธิภาพ ภูมิใจในตัวเอง แต่ในคำคืนนี้ ผมรู้สึกตัวเองเป็นอะไรก็ไม่รู้ ไม่ต่างจากคนทั่วไปที่มีความกลัว ตอนนี้ผมเหมือนเด็กตัวเล็ก ๆ ที่กำลังหลบอยู่ในหลืบแห่งในความมืด คิดอะไรไม่ออก ตัวก็หนาวสั่น ความตายในสมรภูมิแห่งนี้อยู่ไม่ไกลเลย มันพร้อมที่จะมาเยือนเราได้เสมอ ผมรู้สึกว่ชีพจรกำลังเต้นดังอยู่ในหูและอยากจะอาเจียน ทุกนาที่ทุกชั่วโมงที่ผ่านมาไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นเลย ความกลัวเข้าครอบงำทุกอย่าง ผมไม่แน่ใจว่าจะอยู่รอดจนถึงเช้าหรือเปล่า ความตายเป็นอย่างไหนขอ ตายแล้วไปไหนต่อ สมองผมคิดไปหลายเรื่อง ตอนที่นอนลงไปที่พื้นใหม่ ๆ ก็ไม่ได้สังเกตว่ามีรังมดอยู่ มดบางส่วนไต่เข้ามาบนตัวผมแต่ก็ยังไม่ทันรู้ตัวจนกระทั่งพวกมันส่งสัญญาณให้พรรคพวกที่เหลือมาสมทบ คราวนี้ทั้งหนาวและเจ็บจากมดกัด จะลุกขึ้นยืนก็ไม่ได้ เพราะกลัวลูกน้องจะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นข้าศึก คราวนี้อาจจะไม่โชคดีเหมือนเมื่อคืนนี้ ผมนอนในห่มดกต้อยอย่างนั้น อยากกัดตรงไหนก็เชิญตามสบาย สักพักฝนก็เทลงมาจนนับชั่วโมง และเมื่อฝนหยุดผมก็ยังอยู่กับที่ยอมให้ตัวเปียกและสกปรกอยู่อย่างนั้น

แสงสว่างเริ่มโผล่ขึ้นมา คำคืนที่ทรมาณก็เริ่มหายไปและผมก็รู้ว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่ ผมคลายเข็มขัดออกและเอื้อมมือเข้าไปในเสื้อยืดเพื่อ

เอาจมที่ตายอยู่เป็นจำนวนมากออกมา น่าแปลกดีเหมือนกันที่มดซึ่งนับเป็นสัตว์ที่มีการปรับตัวเก่งมากกลับต้องมาจบชีวิตอย่างง่ายตายเช่นนี้ ส่วนผมกลับยังมีชีวิตรอด มันคงยังไม่ถึงเวลาเป็นแน่ ผมรวบรวมกำลังทั้งหมดออกจากแนวเขาและกลับไปฐานของหน่วยเรนเจอร์ ค่าคืนที่คาดว่าจะเจอข้าศึกจำนวนมากกลับต้องมาเจอข้าศึกที่แท้จริงคือการเอาชนะใจตัวเอง ในความคิดผม สำหรับค่าคืนอันแสนจะยาวนานที่ผ่านมา ผมเป็นผู้บังคับหมวดที่แย่มาก แต่ผมต้องเป็นผู้บังคับหมวดที่ดีกว่าเดิมให้ได้ ผลการติดตามข้าศึกในคืนนั้นพวกเราไม่พบกองพันของข้าศึก แต่เช้าวันนี้ฝนก็ยังเทลงมาไม่หยุดหย่อน ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าจะมีมดตายอีกกี่ล้านตัว

เช้าของวันที่สาม ผมเดินทางกลับมาที่ฐานหมวดของตัวเองที่ทรงแลม ระหว่างที่ผมไม่อยู่มีลูกน้อง ๑ นายเสียชีวิตจากกับระเบิด ซึ่งทำให้ข้าข้างหนึ่งขาดจนถึงต้นขา ส่วนครอบครัวที่พวกเราสงสัยว่าจะเป็นพวกเวียดนามก็ยังอยู่ที่ฐานหมวด เพราะห้องฟ้ายังไม่เอื้อต่อการที่เฮลิคอปเตอร์จะมารับพวกเขา สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนนี้คือสีหน้าที่แสดงออกถึงความเกลียดชัง ไม่เว้นแม้กระทั่งในเด็ก ส่วนผู้หญิงที่เป็นแม่ ใบหน้าของเธอบอกได้ชัดถึงความพ่ายแพ้และหมดซึ่งความหวังความภาคภูมิใจ

ผมไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี้ระหว่างที่ผมไม่อยู่ และผมก็ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ผมคิดเกี่ยวกับพวกเวียดนามครอบครัวนี้ถูกหรือผิด แต่สายตาของผู้หญิงเวียดนามที่เป็นแม่กับจำเฮอร์นานเดซบอกอะไรผมบางอย่าง บางทีจำเฮอร์นานเดซอาจลวงเกินอะไรเธอสักอย่าง แต่ไม่ว่าสิ่งที่ผมคิดเรื่องนี้จะจริงหรือไม่ ผมจะไม่มีทางไวใจจำคนนี้อีกเป็นอันขาด ตอนสายของวันผมสั่งให้มีการอพยพครอบครัวชาวเวียดนามออกไปและย้ายจำเฮอร์นานเดซไปที่หน่วยอื่น จำเฮอร์นานเดซอยู่กับผมมานานและเป็นกำลังที่สำคัญ

ถือว่าเป็นมือชวากี่ว่าได้ แต่ถึงเวลาที่เขาต้องไป ผมคงไวใจเขาอีกไม่ได้แล้ว ผมมองเฮลิคอปเตอร์บินจากไปด้วยความรู้สึกที่เศร้า มันหมายความว่าหมวดของเราที่มีคนน้อยอยู่แล้วก็จะขาดคนไปอีกหนึ่งคน แต่ต้องฟ้าที่เปิดและฝนที่เริ่มเทลงมาทำให้ผมรู้สึกสงบในใจ และรู้สึกว่าได้ตัดสินใจถูกแล้วที่ย้ายเขาไปที่อื่น

ตอนนี้เนื้อตัวพวกเราเปียกปอนไปหมด นิ้วมือเป็นสีชาวจี๊ด ผิวหนังก็เป็นรอยย่นสีชาวลึก จดหมายที่กำลังเขียนส่งกลับบ้านก็เปียกจนเห็นเนื้อหึก ใอน้ำที่ระเหยออกจากแผ่นหลังและต้นขาบอกให้รู้ว่าร่างกายเราพยายามใช้ความร้อนในตัวทำให้เนื้อตัวที่เปียกแห้ง แต่ก็ไม่ค่อยจะเป็นผลเท่าไร เชื้อเพลิงแข็งที่มากับชุดอาหารสนามก็ไม่สามารถสู้อยู่ฝืนที่กระหน่ำลงมาได้ พวกเราต้องกินอาหารที่เย็นและแสนจะชืดด้วยความจำใจ

รอบินสันดูเหมือนจะไม่ค่อยมีความสุขสักเท่าไรกับงานใหม่ของการทำหน้าที่รองผู้บังคับหมวด เขาห่วงตัวเองมากจนเกินไป แม้กระทั่งตอนเป็นผู้บังคับหมู่ก็ทำหน้าที่ได้ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ และยังมารับผิดชอบเป็นรองผู้บังคับหมวดที่ต้องดูแลทั้งสามหมู่ปืนเล็ก เลยยิ่งแย่ไปใหญ่ เมื่อผมบอกให้เขาออกไปเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายกับลูกน้องมากกว่านี้เขาก็จะอ้างว่า “ขออนุญาตครับ ผมต้องดูแลอาหารการกินและกระสุนให้พร้อม”

ผมบอกเขาว่า “นี่คุณอาวุธสำรองจากผมนะ” ผมอยาก让他รับผิดชอบมากกว่านี้ แต่คงทนกับเรื่องนี้ไม่ได้นาน บางทีผมก็อดเสียตายไม่ได้ที่ได้ย้ายจาเฮอร์นันเดซออกไป แต่ผมก็โชคดีเพราะว่าไม่นานก็ได้กำลังพลมาทดแทน ๒ นาย คือพลทหารทอมมี่ ลี รอบสัน จากเมืองฟลอรา รัฐอิลลินอยส์ อีกคนเป็นจำทำทางแกร่งชื่อโรเบิร์ต แพลโลแมน จากเมืองแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา รอบสันเป็นเด็กวัยรุ่นที่ดูจะตื่นเต้นกับสิ่งแวดล้อมใหม่ แต่ก็กลัวสุดขีดเหมือนผมตอนมาแรก ๆ

ส่วนจำแลงโลแมนดูเหมือนจะไม่กลัวอะไรเลย เขาอายุประมาณ ๔๐ ปี เดินทางข้ามพรมแดนจากแคนาดามาสมัครเป็นทหารในกองทัพสหรัฐ เพื่อร่วมรบ ก่อนหน้านี้อาจารย์ของเขาในกองทัพอังกฤษและถูกส่งไปที่ไซปรัส แต่เมื่อจบภารกิจ เหตุการณ์สงบไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเขาก็ลาออก และเมื่อประมาณปี ค.ศ. ๑๙๖๕ สหรัฐ ต้องเข้ารบที่สงครามเวียดนาม เขาเลยขอร่วมด้วย แพลโลแมนสูงประมาณ ๑๘๐ เซนติเมตร รูปร่างสมส่วน ดูเหมือนไม่มีไขมันเลย และถึงแม้ใบหน้าจะดูเคร่งขรึม มุ่งมั่น แต่เขาไม่ใช่คนอารมณ์ร้าย ดวงตาสีฟ้ายิ่งทำให้เขาดูอ่อนโยน เมื่อเขาพูดถึงภรรยาที่อยู่ที่บ้าน คนฟังต้องนึกถึงครอบครัวอบอุ่นอารมณ์ดีในเมืองเล็ก ๆ สักแห่งของอเมริกา แต่ตอนนี้แน่ชัดแล้วว่าเขาสมครใจ มารบ “สวัสดียามบ่ายครับหมวด ผม จำแลงโลแมน” เขาทักทายผมด้วยลักษณะท่าทางที่เข้มแข็งทะมัดทะแมง “สวัสดียามบ่ายเช่นกันจำ ยินดีต้อนรับสู่ห้องแลม เออวันที่ได้เรียนยศเป็นวันไหนหรือ” ผมถามเรื่องวันที่เขาได้รับแต่งตั้งเป็นจำ เพื่อจะดูว่าระหว่างเขากับรอบบินสันใครอาวุโสกว่ากัน โชคดีที่เขาอาวุโสกว่าผมแต่งตั้งให้เขาเป็นรองผู้บังคับหมวดแทนรอบบินสัน เขาช่างต่างจากเฮอร์นันเดซและรอบบินสันเหลือเกิน เพราะสองคนนั้น ผมต้องกดดันและกระตุ้นให้ออกไปลาดตระเวนพร้อมลูกน้อง ส่วนแพลโลแมน ผมต้องรั้งเขาไว้บ้าง เขามีความเชื่อว่าการป้องกันที่ดีที่สุดคือการรุก ดังนั้นเขาจึงออกไปลาดตระเวนให้ลูกน้องเห็นเป็นตัวอย่างทุกวันมากที่สุดเท่าที่ผมจะอนุญาต และในการลาดตระเวนเขาจะไปอยู่ข้างหน้าเสมอ บางทีก็ทำให้สับสนกับตำแหน่งของพลนำทาง และเมื่อเราออกลาดตระเวนชุดใหญ่ ผมจะสั่งให้เขาอยู่ท้ายแถวเพราะเกรงว่าผมจะห่างจากแถวเกินไป แพลโลแมนทำหน้าที่เป็นรองผู้บังคับหมวดได้ดีมาก ถ้าไม่ติดที่ยศ จะให้ผมแสดงความเคารพเขาก็ยังได้ เขาช่างมาได้เวลาที่เหมาะสมเหลือเกิน

และเมื่อใกล้สิ้นเดือนตุลาคม ผมได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่เป็นนายทหารการเงินทำหน้าที่เอาเงินเดือนไปจ่ายให้ทหารตามหมวดต่าง ๆ โดยไปถอนเงินที่พูไท ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนหลังของกองพลน้อย โดยในระหว่างที่ผมไม่อยู่ รองผู้บังคับหมวดต้องปฏิบัติหน้าที่แทนผม ผมกระหน่ำมาอีกครั้งและผมต้องเดินออกจากห้องแลมเพราะอากาศปิดไม่เอื้อต่อการโดยสารโดยอากาศยานใด ๆ หนึ่งวันก่อนที่ผมจะไป ผู้บังคับหมู่ทิลเลสก็ไปเหยียบกับระเบิดเข้าและผมก็ต้องย้ายคิลลิแกนมาทำหน้าที่ผู้บังคับหมู่แทน ถึงแม้จะมียศเพียงสิบโท คิลลิแกนเองก็ไม่ชอบงานแบบนี้สิ่งที่เขาชอบคือการรบ ไม่ใช่การมาทำหน้าที่เป็นผู้นำ และเขาก็มีวิธีบอกให้ผมรู้ว่าไม่ชอบโดยการบ่นให้ได้ยิน “ผมไม่ชอบงานบ้า ๆ แบบนี้เลย” ผมทำเป็นไม่ได้ยิน ในสถานการณ์แบบนี้เขาคือทางเลือกที่ดีที่สุดและก็ได้รับภารกิจที่ถือว่ายากสำหรับเขาซึ่งก็คือการลาดตระเวนพร้อมกับผมไปที่ทางหลวงหมายเลข ๑ ที่นั่นจะมีรถยนต์เกราะมารับเราเพื่อไปที่แอลซีอิงลิช และเมื่อส่งผมแล้ว คิลลิแกนก็ต้องพาชุดลาดตระเวนกลับไปพื้นฐานของหมวดที่ห้องแลมท่ามกลางสายฝนที่ตกมาตามคำคืน

ผมรู้สึกผิดที่ให้คิลลิแกนต้องมารับผิดชอบในสิ่งที่เขาเกลียด เขาตำหนิผมด้วยสายตา ขณะที่ผมกำลังตะกายขึ้นบนรถยนต์เกราะลำเลียงพลในเวลาพลบค่ำ ตลอดคืนผมเฝ้าฟังวิทยุติดตามสถานการณ์ในขณะที่คิลลิแกนนำชุดลาดตระเวนกลับฐาน เสียงของเขาผ่านวิทยุฟังดูไม่ค่อยดีเลย เป็นกลางสังหรณ์ยังงี้ไม่รู้ ระหว่างเขากลับเขาต้องพาลูกน้องข้ามลำธารเล็ก ๆ ซึ่งตอนเขากลับได้กลายเป็นลำน้ำที่ไหลเชี่ยวเหี้ยมคื่นผ่านไปแล้ว เสียงของเขาทางวิทยุเริ่มมีคำสบถลดเข้ามาบ่อย ๆ เขาเริ่มมีปัญหากการควบคุมอารมณ์ในคำคืนที่ลำบากอย่างนี้ ผมนี่ก็ออกเลย่ว่าทุกอย่างก้าวที่เขาก้าวเดินเขาต้องสับถั่วผมไปตลอดทาง แต่ผมทำในสิ่งที่

จำเป็นต้องทำและก็ต้อง เมื่อมั่นใจว่าเขากลับถึงฐานอย่างปลอดภัย
ผมก็โล่งใจ และได้มีโอกาสดื่มเบียร์ในรอบ ๒ เดือน ผมดื่มจนหลับไป
เป็นการหลับที่สนิทและดีมาก ผมไม่รู้ว่ามีโอกาสหลับแบบนี้ครั้ง
สุดท้ายตอนไหน ตื่นมาตอนเช้ายังมีอาการเมาค้างเล็กน้อย ผมเริ่มการ
เดินทาง ๔๐ ไมล์ เพื่อไปที่ฟูไท ที่ผมตกใจคือผมต้องฝากอาวุธประจำกาย
และระเบิดขวางไว้กับหน่วยทหารอเมริกันที่ผมพักระหว่างทางก่อนการ
เดินทางไปปฏิบัติหน้าที่และก็ได้รับแจกปืนพกแทน ซึ่งมันไม่ค่อยจะมี
ประโยชน์มากนักในสถานการณ์เช่นนี้ บางทีระเบียบของกองทัพก็ตึง
เกินไป ยิ่งกว่านั้นก็ไม่มีแผนการที่ชัดเจนในการส่งผมไปที่ฟูไท ว่าจะไป
อย่างไร ผมที่ตกลงมาก็ทำให้เฮลิคอปเตอร์มารับไม่ได้ เมื่อคำนึงถึงศักดิ์ศรี
ของตัวเอง ผมหาทางไปเองดีกว่าโดยการโบกรถ

ในระหว่างสงครามเวียดนาม อเมริกาสูญเสียกำลังพลไปประมาณ
๑๐,๐๐๐ นาย ซึ่งไม่ได้เกิดจากการยิงของข้าศึกเลย เวียดนามเต็มไปด้วย
เลห์เหลียม อันตราย และเมื่อถนนหมายเลข ๑ ถูกตัดขาดอันเนื่องจากฝน
ผมก็ไม่เสี่ยงเดินทางต่อ แต่หลังจากที่คอยให้เฮลิคอปเตอร์มารับที่ค่าย
ทหารใกล้ ๆ เป็นเวลาหลายชั่วโมง เพื่อนที่มาด้วยกันก็หมดความอดทน
ตัดสินใจเดินทางต่อด้วยรถยนต์ขนาด ๒ ๑/๒ ตันที่พวกเราโดยสารมา
แต่แรก แต่ผมไม่เอาด้วย รอให้เฮลิคอปเตอร์มารับดีกว่า พวกที่เลือกไปกับ
รถก็ต้องเสี่ยงกับสภาพถนนที่ถูกน้ำท่วมและสุดท้ายรถก็พลิกคว่ำทำให้มี
ผู้โดยสารเสียชีวิต ๓ นายพร้อมคนขับ ส่วนผมในวันรุ่งขึ้นก็ได้โดยสาร
เฮลิคอปเตอร์เพื่อไปที่ฟูไท

เมื่อไปถึงฟูไท ผมก็รับเงินเดือนที่จะต้องเอาไปแจกจ่ายให้ทหาร
เงินจำนวนนั้นมากถึง ๑๗,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ ผมเริ่มวิตกว่าอาจจะเกิด
อันตรายได้ อาจจะมีคนไม่หวังดีคอยฉกไป ซึ่งอาจจะเป็นพวกเวียดนาม

เวียดนามใต้ หรือคนอเมริกันก็ได้ และพวกเขาอาจไม่รือร้อที่จะฆ่าเพื่อให้ได้เงิน และเมื่อนึกได้ว่าปืนพกที่ได้รับแจกมาไม่น่าจะมีประโยชน์เท่าใดนัก และอาจทำให้เป็นที่สงสัย ผมเลยเอาซองปืนทิ้งไปและหนีปืนไว้ให้มีชีวิตภายในเสื้อและก็เก็บมัดเงินไว้ในตัว ทำตัวให้เหมือนกับว่าเพิ่งมาถึงเวียดนามใหม่ ๆ และไม่พูดกับใครเกี่ยวกับเรื่องเงิน อีกสองวันผมก็เดินทางไปแอลซี อิงลิช การทำหน้าที่จ่ายเงินเดือนให้กับทหารในยามสงครามเช่นนี้ ดู ๆ ไปมันก็เหมือนจะไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย แต่มันเป็นสิทธิของทหาร และส่วนมากพวกเขาก็ให้ผมเปลี่ยนเป็นตั๋วแลกเงินส่งกลับไปบ้านที่สหรัฐ ในขากลับไปที่ฟูไท ผมเบิกปืน เอ็ม-๑๖ มาไว้ป้องกันตัวเอง ถึงแม้ว่าจะไม่เป็นไปตามระเบียบของกองทัพ

เมื่อปฏิบัติหน้าที่จ่ายเงินเสร็จผมก็กลับ “บ้าน” ซึ่งก็คือ ฐานของผม แพลโลแมนทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ในระหว่างที่ผมไม่อยู่ มีทหารใหม่มาเพิ่มบางส่วนและไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตอีก ตอนนั้นหมวดผมถือว่ามีการล้างแค้นเชิงพอสมควรคือประมาณกว่า ๒๐ นาย ฝนที่กระหน่ำลงมาในช่วงนี้ทำให้ข้าศึกหยุดการเคลื่อนไหวไปด้วย ซึ่งก็เป็นผลดีกับเรา ผมคิดว่า พวกมันก็เป็นคนเหมือน ๆ เรา ต้องมีความรู้สึพื้นฐานเหมือนกัน มีความกลัวบางเรื่องและไม่กลัวในบางเรื่อง แต่ในบางครั้งก็ดูเหมือนจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าพวกเรา บรรยากาศอย่างนี้ทำให้พวกเราไม่อยากออกไปลาดตระเวน แต่การอยู่กับที่ที่จะทำให้เราเป็นเป้าหมาย สิ่งที่ดีที่สุดคือการออกไปลาดตระเวนเหมือนที่เคยทำ ผมไม่รอให้ข้าศึกเลือกเป้าหมายได้ง่ายเลยตัดสินใจไปบุกถึงถิ่นพวกมันดีกว่า สิ่งหนึ่งที่ผมทำภายในหมวดคือการย้ายคิลลิแกนออกจากการทำงานที่ผู้บังคับหมู่ เพราะนายสิบที่เคยทำหน้าที่ได้กลับมาแล้ว และผมก็ได้บอกให้ผู้บังคับหมู่ของคิลลิแกนให้หาคนมาทำหน้าที่พลนาทางใหม่แทนเขา ไม่ใช่ว่าคิลลิแกนทำหน้าที่ได้ไม่ดี แต่

////////////////////////////////////

โดยปกติคนที่จะถูกยิงเป็นคนแรกจากข้าศึกก็คือพลนำทาง สักวันหนึ่งเขาอาจจะพลาดก็ได้ คิลลิแกนโกรธมากในเรื่องนี้ แต่ดูเหมือนว่าคำสั่งผมจะไม่มีความหมายสำหรับเขาเท่าไรนัก เวลาออกไปลาดตระเวนเขาก็จะทำเนียน ๆ รีบวิ่งขึ้นไปข้างหน้า สำหรับเขา หน้าที่พลนำทางเป็นของเขาเท่านั้น